

De Man Die De LOTTO Vond

Het verhaal achter het bekendste LOTTO idee van Vlaanderen

De Man Die De LOTTO Vond

Het verhaal achter het bekendste LOTTO idee van Vlaanderen

PHILIP WDW

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

Dit boek is gebaseerd op waargebeurde feiten.
Sommige namen en details werden gewijzigd ter bescherming van de betrokkenen.

“Dit boek is gebaseerd op persoonlijke herinneringen en ervaringen van de auteur.
Sommige gebeurtenissen werden literair gecomprimeerd of herschikt in functie van de vertelstructuur.”

Eerste druk: 2026

Omslagontwerp: Philip Wille-De Wael

www.philipwdw.com

INHOUD

PROLOOG

Gent — Mijn verjaardag 1992

1. Opgroeien
2. Regels
3. Middelbaar
4. Vrijheid
5. Vader
6. Het leger
7. Falstaff
8. Pharaos
9. Macht
10. Scheuren
11. Nachtshift
12. Brand
13. Code Rood
14. Vijfhonderd euro
15. De Lottowijzer
16. Papier en durf
17. Inkt op papier

18. De Toren
19. Achter de schermen
20. Toeval bestaat niet
21. Onderneming
22. Rekenen op scherp
23. Twaalf paletten hoop
24. Metallic goud
25. Hoofdkantoor
26. De kip en het ei
27. Gratis bestaat niet
28. Wij leven van de LOTTO
29. Ring Ring
30. De selectie
31. Zes stoelen bezet
32. Alles of niets
33. Kassa
34. Trage versnelling
35. Nationale zichtbaarheid
36. Time to roll
37. Zondag 21 uur
38. Maandagochtend

39. Blikken
40. Roodgloeiend
41. Bekende Vlaming
42. Morgen om negen uur
43. Van chaos naar villa
44. President-Directeur-Generaal
45. Cash
46. Onderstroom
47. Een getal dat niet klopt
48. Verdwenen geld
49. De wurggreep

EPILOOG

Het monster

PROLOOG

Gent — Mijn verjaardag 1992.

Toen ik de straat indraaide, wist ik meteen dat er iets mis was.

Mijn ramen waren zwart.

Niet donker van de nacht. Niet vuil van regen of stof. Zwart alsof iemand de binnenkant van het appartement had dichtgesmeerd met rook.

Ik vertraagde mijn pas.

Even probeerde mijn hoofd nog een verklaring te vinden. Misschien speelde het licht vreemd op het glas. Misschien viel het mee. Misschien was het niets.

Maar diep vanbinnen wist ik beter.

De koude februarilucht hing stil tussen de gevels van de Bomstraat. Overdag reden hier bussen af en aan. Mensen haastten zich naar hun werk. Kinderen riepen op straat. Maar nu leek alles stilgevallen.

Mijn appartement lag op het gelijkvloers van een oud gebouw. Ooit was het een winkel geweest. De etalage was dichtgemaakt met houten panelen alsof iemand het verleden had proberen wegwerken. Binnen was het klein. Vochtig. Arm.

Eén gaskachel.

Koud water.

Een matras op betonstenen.

Maar het was van mij.

Na maanden miserie had ik het appartement eindelijk opnieuw opgeknapt. Ik had oude vloerbekleding eruit gerukt tot mijn handen openlagen. Geschuurd. Geschilderd. Gepoetst alsof ik daarmee ook mijn leven opnieuw kon herstellen.

Voor het eerst in lange tijd voelde het alsof ik opnieuw begon.

Ik stapte dichterbij het raam.

Toen ik mijn hand tegen de ruit legde, schoot de hitte meteen door mijn handpalm.

Mijn maag trok samen.

Voorzichtig duwde ik de voordeur open.

De geur sloeg me onmiddellijk tegemoet.

Geen gewone rooklucht.

Dit was dik. Vettig. Verstikkend.

Ik liep de gang in en zag rook onder de deur van de living kruipen. Oranje licht flikkerde onderaan de spleet.

Mijn hart bonsde in mijn keel.

Ik aarzelde één seconde en duwde de deur open.

De vuurbal die naar buiten sloeg, voelde alsof iemand een oven in mijn gezicht opende. De hitte smiet me achteruit. Instinct nam het over. Ik gooide de deur dicht, draaide me om en liep terug naar buiten.

“Brand!” riep ik. “Bel de brandweer!”

Boven mij gingen ramen open. Een buurman verscheen in zijn onderhemd. Iemand begon te roepen. Iemand anders bleef gewoon kijken.

Even later vulden sirenes de straat.

Blauwe lichten sneden door de nacht terwijl brandweermannen slangen uitrolden alsof dit voor hen routine was.

Voor mij was het geen routine.

Voor mij stond opnieuw alles in brand.

Ik stond op straat met een verbrande handpalm en keek naar het appartement waar ik weken aan had gewerkt om het opnieuw leefbaar te maken.

Alles wat ik had, zat daarbinnen.

Niet dat het veel was.

Wat meubelen.

Kleren.

Een paar persoonlijke spullen.

Maar het was het laatste stukje van een leven dat al jaren aan het afbrokkelen was.

En nu verdween ook dat in rook.

Een paar uur later zat ik in een politiecel onder hard TL-licht.

Mijn verjaardag eindigde in een politiecel met een plastic flesje chocomelk als ontbijt.

Mijn appartement weg.

Mijn geld weg.

Mijn leven herleid tot nul.

De maanden daarna leefde ik tussen verbrande muren zonder elektriciteit. 's Nachts viel alleen het straatlicht nog door de ramen naar binnen. Overdag hoorde ik bussen stoppen vlak voor mijn raam terwijl ik naar het plafond staarde en probeerde niet te denken aan hoe diep ik gevallen was.

Ik nodigde niemand meer uit.

Ik schaamde me.

Voelde me mislukt.

Volledig alleen.

Maar achteraf bekeken begon daar alles.

Niet in succes.

Niet in rijkdom.

Niet in geluk.

Maar op een matras in een uitgebrand appartement, ergens in Gent.

Terwijl ik langzaam begon na te denken over een idee dat later mijn hele leven zou veranderen.

HOOFDSTUK 1

Opgroeien

Ik ben geboren op 5 februari 1966, in Gent.

Geen vuurwerk.

Geen grootse voorspellingen.

Gewoon een jongen die terecht kwam in een gezin waar werken even vanzelfsprekend was als ademen.

We woonden in de Sleepstraat, boven onze sportwinkel. Een modern nieuwbouwwoning met vier appartementen, waarvan mijn ouders er drie verhuurden. Van buitenaf zag alles eruit alsof succes bij ons vanzelf was gekomen.

Maar achter succes schuilt bijna altijd druk.

Beneden lag de winkel. Mijn wereld als kind bestond uit rekken vol sportkledij, dozen met voetbalschoenen en de typische geur van nieuw plastic en vers leder. Adidas. Copa Mundial. Trainingspakken. Sportzakken. Alles rook naar beweging, ambitie en competitie.

Ik bracht uren door tussen de dozen.

Kijken. Luisteren. Observeren.

Zonder dat iemand het besepte, leerde ik daar waarschijnlijk mijn eerste lessen over mensen.

Hoe klanten twijfelden.

Hoe mijn vader hen overtuigde.

Hoe succes niet alleen draaide om hard werken, maar ook om uitstraling.

Mijn vader had charisma.

Hij was niet groot, maar gespierd. Zwart haar. Groene ogen. Altijd een sigaret tussen zijn vingers. Darcy. Wanneer hij lachte, zag je zijn gouden tand blinken. Klanten mochten hem. Hij kon streng zijn thuis, maar in de winkel veranderde hij. Charmant. Zelfzeker. Iemand die een ruimte vulde zonder luid te moeten zijn.

Ik keek naar hem met bewondering.

En met honger naar erkenning.

Trots op mij was hij zelden.

Dat voelde ik als kind al, ook al kon ik het toen nog niet benoemen.

Mijn moeder was anders. Zachter. Rustiger. Zij probeerde warmte in huis te brengen tussen het werken door. Maar ook zij leefde volgens hetzelfde ritme: doorgaan, zorgen, overleven.

Want zelfstandigen werken niet van negen tot vijf.

Zelfstandigen werken altijd.

Toch was er luxe.

Mijn vader droeg een gouden horloge. Voor de deur stond een witte Chevrolet Camaro. In de zomer lag er een speedboot klaar. We hadden een appartement in La Grande Motte in Zuid-Frankrijk.

Als kind dacht ik dat dat normaal was.

Pas later besepte ik hoe hard mensen kijken naar succes. Hoe status respect afdwingt nog voor iemand één woord heeft gezegd.

De Sleepstraat was toen nog een echte volkse Gentse straat. Cafés. Buurtwinkels. Mensen die elkaar kenden. Van migratie was amper sprake. Ik herinner me nog hoe ik als kleine jongen de eerste Turkse familie zag aankomen in de straat. Een blauwe Ford Transit met matrassen op het dak. Ik moet zes jaar geweest zijn.

Dat beeld is altijd blijven hangen.

De wereld veranderde langzaam voor mijn ogen, ook al begreep ik dat toen nog niet.

Mijn broer Patrick was zeven jaar ouder dan ik. Tegen de tijd dat ik leerde fietsen, leek hij al volwassen. Hij zat later op internaat en leefde vaak in zijn eigen wereld. Slim. Creatief. Anders. Ik keek naar hem zoals kleine broers naar oudere broers kijken: met bewondering en afstand tegelijk.

Thuis draaide alles rond verantwoordelijkheid.

Werken.

Niet klagen.

Doordoen.

Liefde zat verborgen tussen facturen, sigarettenrook en vermoeidheid.

Een schouderklop kreeg je niet zomaar.

Een compliment nog minder.

Je moest jezelf bewijzen.

Misschien begint daar alles.

Misschien brengen sommige vaders hun kinderen geen zachtheid bij, maar honger.

Honger naar erkenning.

Honger naar succes.

Honger om ooit te tonen dat je wél iets waard bent.

Toen ik elf was, stortte alles in.

Mijn ouders gingen uit elkaar.

Geen rustige scheiding. Geen volwassen afscheid. Het werd een vechtscheiding waarin alles kapotging wat ooit stabiel had geleken.

Advocaten kwamen binnen in ons leven. Discussies over geld. Verwijten. Stiltes die zwaarder waren dan ruzies.

Mijn broer zat op internaat.

Mijn moeder en ik bleven achter.

Ik zag hoe het leven dat zo stevig leek plots begon af te brokkelen.

De appartementen. De winkel. De zekerheid. Alles werd openbaar verkocht.

Mensen kwamen kijken naar onze spullen alsof het koopwaar op een markt was.

Wat ooit status was geweest, werd plots vernedering.

Dat moment heeft zich ergens diep in mij vastgezet.

Omdat ik toen iets begreep wat later mijn hele leven zou achtervolgen:

Succes kan verdwijnen sneller dan het gekomen is.

HOOFDSTUK 2

Regels

In ons huis waren er regels.

Niet op papier.

Niet uitgesproken aan tafel.

Maar je voelde ze in alles.

Je voelde ze in de manier waarop de winkelbel constant scherp door het gebouw klonk telkens de deur beneden openzwaaide. Je voelde ze in het ritme van de dagen, in de sigarettenrook van mijn vader, in de spanning tussen werken en overleven.

Wij woonden boven, beneden werd verkocht.

Vanuit de living liep een draaitrap rechtstreeks naar de winkel. Als kind lag ik vaak op mijn buik tussen de treden te kijken naar beneden.

Urenlang observeerde ik mijn ouders zonder dat zij dat beseften.

Ik zag hoe klanten binnenkwamen.

Hoe mijn vader hen begroette.

Hoe hij luisterde, glimlachte en overtuigde.

Charmant. Zelfverzekerd. Altijd controle.

De scherpe winkelbel kondigde telkens een nieuwe klant aan.

Sportleraars. Voetballers. Mensen van de buurt. Voor mij waren het bijna bekende figuren. Ze kwamen schoenen kopen, trainingspakken, anoraks, sportzakken. De winkel rook naar nieuw leder, rubber en plastic van vers uitgekakte dozen.

Ik keek gefascineerd toe.

Zonder dat ik het beseftte, leerde ik daar mijn eerste lessen over de verkoop.

Mensen kopen niet alleen een product.

Ze kopen aandacht.

Vertrouwen.

Gevoel.

Mijn vader begreep dat instinctief.

Thuis was hij anders.

Niet koud. Maar harder.

Alsof charme iets was dat hij voor klanten reserveerde.

TV kijken mocht alleen wanneer het mocht. Niet wanneer ik dat wilde. Ik moest het vragen. Alles draaide rond discipline en werk.

We aten zelden samen aan tafel omdat de winkel tijdens de middag openbleef.

De bel ging constant. Altijd iemand die binnenkwam. Altijd een klant die belangrijker leek dan rust.

Zelfs stilte voelde bij ons alsof ze geld kostte.

Ik had een eigen kamer tijdens de week als Patrick in het internaat verbleef. Hij was niet echt een goeie student.

Een klein universum boven de winkel.

Er stond een stapelbed waarin ik bovenaan sliep. Aan de muur hingen trekkoppen van Sneeuwwitje en de zeven dwergen. Als kind

probeerde ik de maan op het plafond te schilderen. Ik wilde iets magisch boven mijn hoofd wanneer ik ging slapen.

Maar het lukte niet.

De verf zag eruit als een mislukte vlek.

Dus hing ik posters over de schildering om ze te verbergen. Alleen vielen die regelmatig terug naar beneden.

Alsof zelfs mijn dromen niet wilden blijven hangen.

Beneden bleef het leven doorgaan.

De winkel.

De klanten.

De sigarettenrook.

Het geluid van schoendozen die opensloegen.

Mijn moeder werkte even hard als mijn vader. Misschien harder.

Naast de sportwinkel hadden ze ook nog een kledingzaak aan zee. Werken was geen keuze meer. Het was een overlevingsmechanisme geworden.

En langzaam begonnen de eerste scheuren zichtbaar te worden.

Eerst voelde je alleen spanning.

Korte stiltes.

Blikken.

Vermoeidheid.

Daarna kwamen de ruzies.

Geroep achter gesloten deuren. Het geluid van brekend glas.
Woede die plots door het appartement sneed als een mes.

Mijn vader kon agressief worden tegenover mijn moeder.

Als kind begrijp je dat niet volledig. Je voelt alleen dat de lucht verandert. Dat veiligheid plots iets tijdelijks wordt. Mijn moeder zweeg meestal. Maar wanneer zij kwaad werd, werd het stil in heel het appartement. Ik lag dan boven in mijn bed te luisteren naar geluiden die ik probeerde te begrijpen. Naar voetstappen. Naar stemmen.

Naar dingen die kapotvielen.

En toch stond de volgende ochtend de winkel opnieuw open.

Alsof er niets gebeurd was.

Dat was misschien de belangrijkste regel van het huis:

Doorgaan.

Altijd doorgaan.

Geen zwakte tonen.

Geen tijd verliezen.

Geen medelijden verwachten.

Zelfs niet van elkaar.

Achteraf begrijp ik dat ik daar gevormd werd.

Niet alleen door wat mijn ouders mij leerden.

Maar vooral door wat ze nooit zeiden.

HOOFDSTUK 3

Middelbaar

Het Sint-Lievenscollege was een wereld op zich.

Lange gangen.

Zware deuren.

Priesters en discipline.

Een school waar je voelde dat afkomst belangrijk was nog voor iemand zijn mond opendeed. Ik was ook intern, school moest mijn thuis tijdelijk doen vergeten, wat niet lukte.

Veel leerlingen kwamen uit rijke families. Fils à papa's. Jongens die vanzelfsprekend praatten over skivakanties, dure horloges en families die al generaties lang geld hadden. Sommigen zaten op internaat alsof het een verlengstuk was van hun status.

Ik keek naar hen met een vreemde mengeling van bewondering en afstand.

Later zou ik dat gevoel samenvatten in één zin:

Ik was de armste rijke.

Want thuis hadden wij ook succes gekend.

De sportwinkel.

De Camaro.

De appartementen.

Het appartement in Zuid-Frankrijk.

Van buitenaf hoorde ik bij de jongens die het goed hadden.

Maar tegelijk voelde ik dat alles bij ons fragielier was dan bij hen.

Bij hen leek rijkdom oud en stevig.

Bij ons voelde succes alsof het constant bevochten moest worden.

Ik was geen slechte leerling, maar ook geen voorbeeldstudent. Mijn hoofd zat te vaak ergens anders. Terwijl anderen aandachtig luisterden, zat ik te dromen. Ik observeerde meer dan ik studeerde. Keek naar mensen. Naar hoe groepen werkten. Wie populair was. Wie onzeker was.

Wie zichzelf groter maakte dan hij werkelijk was.

Misschien begon mijn echte opleiding daar.

Niet in de lessen.

Maar in het kijken.

Ik was creatief. Dromerig. Mijn gedachten zaten vaak verder dan de schoolmuren. Terwijl leerkrachten uitleg gaven, bouwde ik in mijn hoofd andere werelden. Ideeën. Toekomst. Mogelijkheden.

Alleen wist ik toen nog niet wat ik ermee moest aanvangen.

Ondertussen veranderde thuis alles.

De spanningen tussen mijn ouders waren geëxplodeerd. Wat begon met ruzies en stiltes eindigde in een harde scheiding. Geen rustig afscheid. Geen volwassen regeling.

Een oorlog.

Advocaten.

Discussies.

Openbare verkoop.

Ik zag hoe succes niet alleen kan verdwijnen, maar ook vernederd kan worden.

Mensen liepen door onze eigendommen alsof het spullen waren zonder geschiedenis. Alsof een leven herleid kon worden tot stickers met prijzen erop.

Mijn broer had ondertussen het ouderlijke huis verlaten.

Mijn moeder en ik bleven achter.

Niet veel later hertrouwde ze met mijn stiefvader, een gewone bediende. Geen ondernemer. Geen grote dromen. Geen uitstraling zoals mijn vader. Gewoon iemand die stabiliteit bracht nadat alles ingestort was.

We verhuisden naar een oude grote woning die moeilijk warm te krijgen was. In de winter ijsbloemen op de ramen, ik zat met mijn rug tegen de muur waar de schouw was. Er was amper één mazoutvuur dat probeerde het huis leefbaar te houden tijdens de winter. De luxe van vroeger verdween snel.

We bakten ons brood zelf.

Dat klinkt vandaag misschien bijna gezellig, maar zo voelde het toen niet.

Voor mij voelde het als achteruitgaan.

Alsof ik van de wereld van succes plots terecht kwam in overleven.

Op school zag ik nog altijd de jongens met geld, zekerheid en families die onaantastbaar leken. En ergens begon toen iets in mij te groeien.

Niet jaloezie.

Eerder honger.

De overtuiging dat ik ooit opnieuw méér wilde dan gewoon rondkomen.

Want eens je succes van dichtbij hebt gezien, raak je het beeld ervan nooit meer kwijt.

Zelfs niet wanneer alles verdwijnt.

Misschien begon daar mijn bewijsdrang.

Niet om rijk te worden.

Maar om nooit meer terug te moeten naar het gevoel dat alles je kan worden afgenomen.

HOOFDSTUK 4

Vrijheid

Sint-Lucas voelde alsof iemand plots een raam had opengezet na jaren in een afgesloten kamer.

Na het strenge Sint-Lievenscollege en het internaat kwam ik terecht in een volledig andere wereld. Geen lange rijen. Geen constante controle. Geen priesters die over je schouder meekeken.

Plots zat ik in een gemengde school. Extern onderwijs. Studenten die vrij rondliepen alsof regels slechts suggesties waren.

Iedereen leek zichzelf te mogen zijn.

Voor het eerst voelde ik vrijheid.

De gebouwen van Sint-Lucas roken naar verf, papier en klei.

Overal stonden tekenborden, maquettes en half afgewerkte kunstwerken. Studenten liepen met lange jassen, sigaretten en verfvegen op hun handen door de gangen alsof ze deel uitmaakten van een andere werkelijkheid.

Ik voelde mij daar onmiddellijk thuis.

Niet omdat ik een uitzonderlijke student was.

Maar omdat ik eindelijk mocht dromen.

Ik koos voor architectuur omdat ik wilde creëren. Niet gewoon huizen of gebouwen. Ik droomde van iets groots. Iets moderns. Iets dat mensen zouden onthouden.

Ik fantaseerde ooit over een enorme glazen piramide. Hypermodern.

Futuristisch. Een gebouw dat groter was dan het gewone leven waaruit ik kwam.

Misschien probeerde ik al heel vroeg iets te bouwen dat sterker was dan de chaos waarin ik was opgegroeid.

Mijn moeder kocht in die periode een brommer voor mij.

Een Suzuki ER21.

Dat ding voelde niet als een voertuig.

Het voelde als vrijheid op twee wielen.

Ik herinner me mijn eerste rit nog perfect. De wind in mijn gezicht. De geur van stof en benzine. Het gevoel dat de wereld plots groter werd dan de straten waarin ik was opgegroeid.

Voor het eerst bepaalde ik zelf waar ik heen reed.

Niet veel later sloot ik me aan bij een brommerclub: The Night Riders.

Alleen de naam al voelde als rebellie.

We reden rond alsof we onoverwinnelijk waren. Jongens met lang haar, jeansvesten en grote dromen die 's avonds samenkwamen alsof de nacht van ons was.

Voor mij betekende die periode:
vriendschap, snelheid en ontsnappen.

Ik liet mijn haar groeien, droeg jeans en zag eruit als een rockmuzikant die nog niet wist wat hij later zou worden.

En vreemd genoeg was ik populair.

Toch durfde ik bij meisjes zelden echt de eerste stap zetten. Alsof ergens diep vanbinnen nog altijd die onzekerheid zat van de jongen die zichzelf voortdurend moest bewijzen.

Overdag zaten we in de ateliers van Sint-Lucas.

's Middags trokken we de stad in. Naar cafés. Naar terrassen. Gewoon omdat het kon. Dat simpele gevoel van buiten mogen wandelen tijdens de middagpauze voelde al volwassen.

Alsof ik eindelijk begon te leven in plaats van alleen regels te volgen.

In die periode kreeg ik een vakantiejob in Wachtebeke, in een cafetaria aan een recreatiedomein met zwembad.

Daar zag ik Sabine voor het eerst.

Ze liep langs het zwembad in een badpak met tijgermotief en vlechtjes in haar haar. Voor mij leek ze op Bo Derek in de film *Ten*. Zo'n vrouw die je niet alleen ziet, maar die meteen een volledig beeld in je hoofd achterlaat.

Ik was op slag verloren.

Op een dag kwam ze lachend naar mij toe.

Ze vertelde dat ze met een vriendin had gewed dat ze mij zou kussen.

Het bleef niet bij een kus.

Niet veel later werden we een koppel.

Plots veranderde alles opnieuw.